

[Schovelin.]

de Herrer, som ogsaa har det, saa jeg synes ikke, det er noget saa gevaldigt. Men de 20 000 Kr. har Vekselererne ikke særlig ved denne Virksomhed, men fordi de meget ofte har Formue, og det maa de vel have Lov til at have; saa længe vi ikke har faaet indført den fortræffelige socialistiske Stat, maa de vel have Lov til at have Renter af deres Formuer og have Lov til at anbringe deres Penge og faa Udbytte af dem. Og regnet sammen bliver det altsaa for hele Korpset kun 20 000 Kr. om Aaret i Gennemsnit. Jeg synes, det er forfærdende lidt, og det viser paa en overmaade god Maade, at disse Omkostninger har været for store.

Det er altsaa en anden Side af Sagen, jeg nu kommer til. Med Hensyn til Omkostningerne siger det ærede Medlem (Bramsnæs), at der er ingen Motivering. Jo, der har netop været en Motivering, en glimrende Motivering, nemlig den, at saaledes bærer man sig ad over hele Verden, og det kan ikke nytte, at vi lader, som vi er klogere end alle andre Mennesker. Det er den naturligeste Ting, at de Aktieselskaber, der skal have deres Papirer noteret, giver et vist Vederlag derfor. Og hvorfor? Fordi Staten passer paa, at Kurserne, Værdiansættelserne paa disse Papirer er fuldstændig betryggende. Man kan da i Sandhed sige, at de i Virkeligheden faar Vederlag for deres Penge, som jo i de Tilfælde, hvor det gaar højest, løber op til nogle faa Hundrede Kroner. Derfor er det, naar det her fremstilles som Byrder, der lægges paa Erhvervslivet, at skyde langt over Maalet. Det er en principiel Betragtning, der i saa Henseende har ledet Flertallet. Den anførte Analogi med at tage Sparekassernes Tilsyn og Bankernes Tilsyn og lade Omkostningerne refunderes af Sparekasser og Banker brister begrebsmæssigt, naar man overfører den paa dette forholdsvis lille Korps af private Personer, som Fondsbørsens Medlemmer, som Vekselererne danner, fordi det netop her til Tider kan blive uforholdsmæssigt store Beløb, og fordi det i og for sig ikke er dem, der er interesserede deri. Det er jo Bankerne, der er interesserede i overfor deres Publikum, at de er under Statskontrol. Naa, hvad det har ført til, skal jeg ikke fordybe mig i, thi det bliver en Sag for sig. Sparekasserne kan sige med Rette overfor deres Kunder: Vi er under Statskontrol. Men der er saamænd ingen Mennesker, som gaar mere eller mindre til Vekselererne, fordi de er under Statskontrol. Nej, de,

der er interesserede i Statskontrollen paa det Punkt, paa det eneste Punkt, hvor Statskontrollen virkelig kan virke, nemlig med Hensyn til Noteringen, Værdiansættelsen, det er dem, der *ejer* Aktierne. Det er dem, som er interesserede deri, og det er dem, som danner Aktieselskaberne. Derfor er det ogsaa naturligt, at de giver et ringe Vederlag, og det er ikke andet og mere, man forlanger af dem. Det er et stort Principspørgsmaal, og jeg maa finde det den naturlige Vej at gaa.

Men nu kommer vi til det ganske mærkelige ved Sagen, at det ærede Medlem (Bramsnæs) har været saa optaget af, at Aktieselskaberne ikke kommer til at betale dette Vederlag, at han ikke tilstrækkeligt har fæstet Opmærksomheden ved den anden Side af Sagen. Han har vel strejft den i Motiveringen, men har ikke faaet den frem i sit Forslag. Hvis han havde sat hele sin Styrke ind paa dette: lad det være rimeligt, at de Mennesker betaler, men saa kan de vel ogsaa have et vist Krav paa at blive repræsenteret, ja, saa vilde det ærede Medlem, som det nu altsaa viser sig, kunne være naaet langt videre. Det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at dette er blevet skarpt afvist. Nej, det, der er blevet skarpt afvist Gang paa Gang, er det principielle: man vilde ikke gaa med til, at Aktieselskaber ikke skulde betale, thi det er noget, der sker saa at sige overalt i Verden. Og Analogien med Kreditforeningsobligationer er simpelt hen falsk. Man kan ikke sige, at fordi Aktieselskaberne skal betale, skal Kreditforeningerne ogsaa betale. Thi Aktieselskaberne det er Aktionærerne, som *ejer* Aktierne, og der faar man fat i de Mennesker, der er interesserede i, at deres Værdipapirer faar den rigtige Ansættelse. Derimod er Kreditforeningerne jo Debitorforeninger, og dem, man skulde have fat paa, det er Obligationsejerne; men de er spredt over hele Verden, saa dem kan man ikke paa den Maade faa fat i. Det viser sig da ogsaa, at f. Eks. i et Land som Sverige har de den samme fuldstændig rationelle Ordning, at Aktieselskaberne maa betale, medens derimod Kreditforeningerne gaar fri. Der er saaledes, som ærede Medlemmer vil se, udmærket god Gang i Støvlerne. Det er ikke, saaledes som det her skal fremstilles, noget, der er principielt forkert, noget, som det ærede Medlem kan vælte med nogle enkelte flotte Bemærkninger. Der er god Sammenhæng i det hele, og hvis det ærede Medlem, som sagt, havde taget Grisen fat ved dette Øre i Stedet for ved det andet, altsaa, om jeg saa maa sige, ved Repræsentationsøret i Stedet for ved Penge-